

Цитування:

Кирея М. В. Творчий доробок Богдана Антківа у галузі музично-театрального мистецтва Галичини другої половини ХХ століття. *Мистецтвознавчі записки*: зб. наук. праць. Вип. 37. Київ: ІДЕЯ ПРИНТ, 2020. С. 144-148.

Кирея Марія Вікторівна,
аспірантка Національної академії
керівних кадрів культури і мистецтва
ORCID:<https://orcid.org/0000-0001-5872-839>
mariaganych@gmail.com

Kyureia M. (2020). Bohdan Antkiv's oeuvre in the field of musical and theatrical art of Galicia in the second half of the twentieth century. *Mystetstvoznavchi zapysky: zb. nauk. prats'*, 37, 144-148 [in Ukrainian].

ТВОРЧИЙ ДОРОБОК БОГДАНА АНТКІВА У ГАЛУЗІ МУЗИЧНО-ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА ГАЛИЧИНИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ СТОЛІТТЯ

Мета роботи. Аналіз творчого доробку Богдана Антківа у сфері професійного музично-театрального мистецтва на території Галичини зазначеного періоду, опираючись на архівні матеріали, розширити та систематизувати джерельну базу про Богдана Антківа у театрах Галичини, дати оцінку творчих робіт. **Методологія дослідження** полягає у залученні таких методологічних підходів - системного, історико-культурного, біографізму, театрознавчого. **Наукова новизна** полягає у спробі дослідити невідомі факти творчої діяльності Богдана Антківа у галузі музично-театрального мистецтва Галичини II половини ХХ століття. **Висновки.** Творчий доробок Богдана Антківа у галузі музично-театрального мистецтва є великим здобутком не лише Галичини, а й України. Він – музикант, хормейстер, диригент, композитор, актор Чортківського міського театру імені І. Франка (1944-1948), Тернопільського обласного українського музично-драматичного театру імені Т. Г. Шевченка (1948-1963), Львівського державного академічного українського драматичного театру імені Марії Заньковецької (1963-1998), інсценізатор, перекладач з численною кількістю шанувальників його таланту.

Ключові слова: Богдан Антків, музика, театр, мистецтво, Галичина, актор, роль, вистава.

Кирея Марія Вікторівна, аспірантка Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв

Творчество Богдана Антківа в области музыкально-театрального искусства Галичины второй половины ХХ века

Цель исследования. Анализ творчества Богдана Антківа в сфере профессионального музыкально-театрального искусства на территории Галичины указанного периода, опираясь на архивные материалы, расширить и систематизировать базу источников о Богдане Антківа в театрах Галичины, дать оценку творческих работ. **Методология исследования** заключается в привлечении таких методологических подходов - системного, историко-культурного, биографизма, театроведческого. **Научная новизна** заключается в попытке исследовать неизвестные факты творческой деятельности Богдана Антківа в области музыкально-театрального искусства Галичины второй половины ХХ века. **Выводы.** Творчество Богдана Антківа в области музыкально-театрального искусства является большим достижением не только Галичины, но и Украины. Он - музыкант, хормейстер, дирижер, композитор, актер Чертковского городского театра имени И. Франко (1944-1948), Тернопольского областного украинского музыкально-драматического театра имени Т. Г. Шевченко (1948-1963), Львовского государственного академического украинского драматического театра имени Марии Заньковецкой (1963-1998), инсценізатор, переводчик с бесчисленным количеством поклонников его таланта.

Ключевые слова: Богдан Антків, музыка, театр, искусство, Галичина, актер, роль, спектакль.

Kyureia Mariia, postgraduate student of National Academy of Culture and Arts Management

Bohdan Antkiv's oeuvre in the field of musical and theatrical art of Galicia in the second half of the twentieth century

The purpose of the article is to analyze Bohdan Antkiv's oeuvre in the field of professional musical and theatrical art in Galicia during the period, based on archival materials, to expand and systematize the source base about Bohdan Antkiv in Galician theatres, to evaluate his creative works. **The methodology** involves the following methodological approaches: systemic, historical, and cultural, biographical, theatrical. **The scientific novelty** lies in the attempt to investigate the unknown facts about Bohdan Antkiv's creative activity in the field of musical and theatrical art of Galicia in the second half of the twentieth century. **Conclusions.** Bohdan Antkiv's creative activity in the field of musical and theatrical art is a great achievement not only of Galicia but also of Ukraine. He is a musician, choirmaster, conductor, composer, the actor of I. Franko Chortkiv City Theatre (1944–1948), Taras Shevchenko Ternopil Music and Drama Theatre (1948–1963), M. Zankovetska Lviv National Academic Drama Theatre (1963–1998), staging man, a translator with many fans of his talent.

Key words: Bohdan Antkiv, music, theatre, art, Galicia, actor, role, performance.

Актуальність теми дослідження. Дослідження діяльності Богдана Антківа є складовою частиною дослідження музичної та театральної культури Галичини другої половини ХХ століття. Це дає змогу висвітлити музичне та театральне мистецтво окремого регіону України та визначити місце Богдана Антківа в історії українського мистецтва. В статті висвітлені досі не досліджені етапи творчості заслуженого артиста УРСР Богдана Антківа, а саме діяльність у Чортківському міському театрі імені І. Франка (1944-1948), Тернопільському музично-драматичному театрі імені Тараса Шевченка (1948-1963), Львівському національному академічному драматичному театрі ім. М. Заньковецької (1963-1998).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В історії української культури велику роль відіграє мистецька спадщина митців Галичини, яка в другій половині ХХ століття набуває особливої значимості у процесах професіоналізації та утвердження естетичного світогляду. Творчий доробок Богдана Антківа є малодослідженим в історії української музичної та театральної культури. Не можна сказати, що творчість Богдана Антківа зовсім не досліджена, адже до його творчого та життєвого шляху зверталися ряд науковців та краєзнавців: Олексій Корнієнко [7], Олег Смоляк [9], Богдан Козак [6], Людмила Ванюга [3], Галина Садовська [8]. Проте, ці публікації не розкривають в повній мірі творчий доробок Богдана Антківа у галузі музично-театрального мистецтва Галичини, тема вимагає ретельного дослідження.

Мета статті – дослідити мистецтвознавчий доробок Богдана Антківа у галузі музично-театрального мистецтва Галичини зазначеного періоду, опираючись на архівні матеріали (театральні рецензії, спогади самого Богдана Антківа, а також його колег), зробити критичний огляд тогочасного репертуару та зіграних актором ролей.

Виклад основного матеріалу. Народився Богдан Антків 14 січня 1915 року в селі Острів Тернопільського повіту (нині – Тернопільського району Тернопільської області) у родині відомого місцевого культурного діяча Михайла Антківа. Саме приналежність родини до культурно-просвітницької діяльності вирішила сценічне майбутнє Богдана Антківа. Вихований у родинних музичних традиціях, Богдан Михайлович ще з малку прагнув пов'язати своє життя із мистецтвом музики та театру.

З 1898 року в селі Острів діяв осередок культурно-освітнього товариства «Просвіта», в якому діяли духовий, хоровий, мандоліновий та театральний гуртки. У зв'язку із Першою світовою війною товариство змушене було припинити свою роботу аж до 1925 року.

Активним учасником культурно-просвітнього життя був батько Михайло Антків, який керував аматорськими гуртками при товаристві. Свій творчий шлях Богдан Антків розпочинав саме у цих аматорських колективах, де разом із сестрами Ольгою, Оксаною та братом Михайлом він розкривав свої таланти на сцені. Під впливом батька-хормейстера, він береться за диригування дитячого хору при місцевому осередку товариства «Просвіта», а за короткий час і духовим, і мандоліновим оркестром рідного села. «Репетиції проводилися вечорами, а в неділю – після Служби Божої. Незважаючи на малий вік хористів, Богдан вивчав з ними твори на два і три голоси» [1, 24] – так згадувала про цей період Марія – дружина Богдана Антківа.

Батько Богдана Антківа Михайло Іванович працював актором та хормейстером у театральному гуртку. В репертуарі були вистави за творами Григорія Квітки-Основ'яненка, Івана Котляревського, Марка Кропивницького та інших. Своім прикладом відданості та наполегливості у роботі Михайло Антків стимулював сина Богдана до подальшої діяльності у музичному та театральному житті села Острів, Тернопільщини та Галичини.

Ще одним дитячим захопленням, яке визначило подальшу творчу долю Богдана Антківа – була гра у такому місцевому самодіяльному театральному гуртку. Він активно брав участь у виставах, де виконував як другорядні, так і головні ролі. Із другої половини 1930-х років керівництво театральним гуртком перебрав на себе Богдан Антків.

Восени 1939 року, об'єднавши акторів мандрівних труп, був створений Тернопільський обласний музично-драматичний театр імені І. Франка, який проіснував дев'ять років. Богдан Антків прийшов у театр після закінчення Другої світової війни, коли театр очолював Микола Комаровський. У своїх спогадах Богдан Антків пише: «Микола Антонович Комаровський знав мене зі сцени драмгуртка мого родинного села Острів, а також хорової капели Тернопільської обласної філармонії: запросивши до роботи в театрі, доручив мені організувати хор. П. Й. Ямному було доручено зібрати оркестр із тернопільських музикантів» [2, 122].

З 18 квітня 1944 р. Богдана Антківа офіційно призначають на посаду хормейстера, через деякий час затверджують як артиста драми. У спогадах Богдан Михайлович писав: «Тут хочеться згадати подію, яка і вирішила моє сценічне майбутнє. Спочатку я був хормейстером театру і хотів ним залишитися і надалі, - була думка після закінчення війни продовжувати музичну освіту. Але, пройшли перші три вистави – «Наталка Полтавка» І. Котляревського, «Бувальщина» І. Велисовського, «Шельменко-денщик» Г. Квітки-

Основ'яненка. Глядач вимагав нових прем'єр. У плані театру «Безталанна» І. Карпенка-Карого, а актора на роль Гната в театрі нема. Директор, він же й режисер М. Комаровський разом з колективом «насіли» на мене: мусиш виручити колектив, зіграти Гната. Я не хотів, відмовлявся, не було сміливості, але розумів – новий репертуар потрібен, а актора нема, тому й погодився» [1, 123].

У Чортківському міському театрі імені І. Франка Богдана Антківа продовжує захоплювати хормейстерська діяльність. Аматорське захоплення музикою переростає у професійну роботу із акторами та режисерами, у світ виходять ряд вистав, в яких Богдан Михайлович виконує роль хормейстера: «Дай серцю волю, заведе в неволю» М. Кропивницького, режисер Микола Комаровський, «Ой, не ходи Грицю, та й на вечорниці» М. Старицького, режисер Микола Комаровський, «Циганка Аза» М. Старицького, режисер Микола Комаровський, «Вечорниці» П. Ніщинського (концерт), режисер Микола Комаровський. У концертах, які діяли в репертуарі Богдана Антківа також виступав у ролі диригента.

Вперше у 1948 році Богдан Антків написав музику до театральної вистави «Платон Кречет» О. Корнійчука, режисер О. Григораш та «Російське питання» К. Симонова, режисер О. Григораш. Його музичні твори органічно поєднувалися із розвитком подій на сцені, додавали ще більшої напруженості запропонованим обставинам, підкреслювали характери персонажів та задум автора. Відтак, у творчому переліку діяльності Богдана Антківа з'явилися і музичне оформлення вистав.

За період роботи у театрі імені І. Франка Богдан Антків успішно деб'ютував як актор, зігравши на сцені ряд визначних ролей. У його репертуарі ролі: Гриця у виставі «Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці» М. Старицького режисер М. Комаровський, Василя у виставі «Циганка Аза» М. Старицького, режисер М. Комаровський, Гната у виставі «Назар Стодоля» Т. Шевченка, режисер М. Янківський, Михайла Гурмана у виставі «Украдене щастя» І. Франка, та інші. В кожній з цих творчих робіт глядачів вражали щедра багатогранність артиста, його вміння створювати найрізноманітніші характери людей, майстерність перевтілення. «То був той щасливий період, про який говориться: «на сцені досить сходити одну пару черевиків, щоб уже з неї не зійти». Так було й зі мною – не «тимчасово», як думав, а на все життя» [1, 123] – пише у спогадах Богдан Антків.

Чортківський міський театр імені І. Франка неабияк вплинув на формування особистості Богдана Михайловича, на формування Антківа-актора, що дало йому можливість створити багато ролей в подальшому на сцені Тернопільського обласного музично-драматичного театру ім. Т.

Шевченка та Львівського театру ім. М. Заньковецької.

4 березня 1948 року з'являється постанова Ради Міністрів СРСР, пізніше Постанова Ради Міністрів УРСР від 16 березня 1948 року № 370 «Про скорочення державної дотації театрам і заходи по поліпшенню їх фінансової діяльності». Відповідно до цієї постанови театри Тернопільської області перейшли з 16 березня 1948 року на самооплатність, внаслідок чого було здійснено скорочення працівників театрів. Відтак, Чортківський театр ім. І. Франка було ліквідовано через політичне становище перед УРСР (театр працював під час німецької окупації) та об'єднано з Тернопільським театром ім. Т. Г. Шевченка.

З 1948 року по 1963 рік Богдан Антків працює в Тернопільському музично-драматичному театру імені Т. Шевченка. Богдан Антків продовжує працювати на посаді хормейстера та артиста, писати музику до вистав, робити аранжування творів для різних типів та видів хорів та малого складу оркестру. У книзі «Тернопільський театр імені Т. Г. Шевченка» Олексій Корнієнко пише: «Богдан Михайлович Антків... Близько п'ятнадцяти років присвятив він тернопільській сцені. Тут він зріс як митець, тут мужнів і розвивався його талант. Глибокий, допитливий, вимогливий до себе, Антків проявив себе і як композитор, автор музики до багатьох вистав репертуару, і, головне, як актор, чий роботи стали окрасою сцени» [7, 41].

Сценічні перевтілення Богдана Антківа на тернопільській сцені вражали своєю майстерністю та талантом глядачів. Поєднання обдарованості, краси та чудового голосу стали запорукою успіху артиста, про що не раз писали не лише в місцевих виданнях, а й у Львові та Києві. У своїх героїчно-романтичних персонажах, він завжди використовував палітру сценічних фарб, тому створені ним образи відзначалися життєвою і психологічною достовірністю, яскравістю внутрішнього і зовнішнього малюнків. покликанням була сцена. «Був чудовим партнером: уважним до колег, доброзичливим, пунктуальним, терплячим. Справжнім інтелігентом сцени, до якого тягнулися, якого прагнули наслідувати» [8, 5] – так згадує актор Тернопільського драматичного театру імені Т. Г. Шевченка Михайло Безпалько.

Широчінь його акторської особистості яскраво видно з ролей, які артист зіграв на тернопільській сцені: Гнат Карий («Назар Стодоля» Т. Шевченка), Недобитий («Невольник» М. Кропивницького), Угорський боярин («У неділю рано зілля копала...» за О.Кобилянською), Гриць («Ой не ходи Грицю та й на вечорниці» М. Старицького), Тарас Голота («Правда» О. Корнійчука), Султан («Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемовського), Чарде («Люди доброї

волі» Г. Мдівані), Орлов («Весілля з приданим» М. Дьяконова), художник Вагін («Діти сонця» М. Горького), Михайло Гурман («Украдене щастя» І. Франка), Софрон («Маруся Богуславка» за М. Старицьким), Гнат («Безталанна» І. Карпенка-Карого), Манелік («Людина та вовк» А.Гімера) та інші.

Героїчне амплуа закріпило за Богданом Антківом ролі народних улюбленців, персонажів чесних, справедливих та мужніх. Роль Тараса Голоти у виставі «Правда» О. Корнійчука реж. О.Ріпка (1949) для Богдана Антківа, з тим роль Султана у виставі «Запорожець за Дунаєм» С.Гулака-Артемівського, реж. О. Ріпка (1950), Чорде «Люди доброї волі» Г. Мдівані реж. О.Ріпка, Манелік «Людина та вовк» А. Гімера реж. О. Ріпка стали визначними у творчому шляху Антківа.

Проте, вершиною кар'єрного росту у Тернопільському музично-драматичному театрі імені Тараса Шевченка за відгуками театральних критиків та за схваленням глядачів вважають виставу «Наливайко» створену за романом І.Ле (інсценізація В.Сerpкова та В.Грипича), де Б.Антків виступав у ролі композитора та виконавця головної ролі Северина Наливайка. «Виконавець ролі Северина Наливайка заслужений артист УРСР Б. Антків створив романтичний і водночас життєвий образ мужнього виразника і захисника інтересів трудящих. Лицар честі і благородства, вольова людина, серце якої відкрите для великих, глибоких почуттів – таким виростає перед нами оспіваний в народі герой у виконанні Б. Антківа.» – писала рецензію на виставу газета «Вільне життя». [5, 3]. Вистава мала чималий успіх серед глядачів та театральних критиків. Так, у 1958 році на фестивалі «Перша українська театральна весна» в м. Київ Тернопільський театр отримав диплом лауреата «Першої української театральної весни» другого ступеня за виставу «Наливайко».

«Образ чесної, мужньої людини – чабана Манеліка створив заслужений артист УРСР Б. Антків. В його трактуванні Манелік уособлює в собі кращі риси іспанського народу. <...> Актору Б. Антківу властиве вміння навіть не значними, на перший погляд, засобами яскраво змалювати і відтінити ту чи іншу рису героя. Здається, звичайнісінький погляд кинув Манелік – Б.Антків на ноги танцюючих під час заручин, та глядач вже розуміє...» [4, 1].

Плідна мистецька праця у Тернопільському музично-драматичному театрі імені Тараса Шевченка досягла чималих висот у кар'єрному зрості митця. Богдану Антківу одному із перших у театрі в 1952 р. присвоїли почесне звання заслуженого артиста УРСР.

Підкорював і завойовував тернопільську сцену Богдан Михайлович не лише як

талановитий актор та хормейстер, а й як автор музики до багатьох вистав репертуару. Композиторські здібності він уміло застосовував у музичному оформленні вистав (1949-1958рр.): «Втеча» Д. Щеглова, «Ой, не ходи, Грицю...» М. Старицького, «Люди доброї волі» Г.Мдівані, «Весняний Потік» З.Прокопенка, «Директор» С.Альошина, «Комсомольська лінія» Є. равченка, «Честь сім'ї» Г. Мухтарова, «Людина з рушницею» М. Погодіна, «Дівчата красуні» О.Симукова, «Пісня серця», «Зоряні ночі» В.Вакулєнка, «Буйна голівонька» Б. Мінца та «Наливайко» за І. Ле.

Тернопільський музично-драматичний театр імені Тараса Шевченка мав вагомий вплив на професійне становлення індивідуального музично-виконавського та акторсько-виконавського стилю Богдана Антківа. Грунтовне вивчення творчості Антківа-митця дає змогу комплексно дослідити музичну та театральну культуру Тернопільщини крізь призму однієї особистості.

У 1963 році Богдан Антків разом із сім'єю переїжджає жити до Львова, де влаштовується на роботу у Театр ім. Марії Заньковецької. Серед таких талановитих акторів як В'ячеслав Сумський, Лариса Кадирова, Богдан Ступка, Богдан Козак, Юрій Брилинський, Федір Стригун, Таїсія Литвиненко, Богдан Антків все ж таки зумів стати провідним актором у театрі, знайти своє творче призначення та свого глядача.

Різноманітність акторських робіт Богдана Антківа зіграних на сцені Львівського театру не може не вражати: у репертуарному листі десятки головних ролей та ролей другого плану. Богдан Михайлович Антків був фанатом своєї справи. «Високий, статний, гарний на вроду, завжди з гордо піднесеною головою, з високим чолом, виразним орлиним носом і густими бровами, з-під яких світилися розумом і енергією сірого кольору очі. Він виглядав козаком-красенем. Проте повні, чітко окреслені губи свідчили про доброту і м'якість його характеру. Голос приємного тембру – високий баритон одразу западав у душу, як під час розмови, так і співу. Любив співати, акомпануючи собі на гітарі або фортепіано.» [6, 89] – так писав про митця академік НАМ України, професор, народний артист України Богдан Козак.

Театр імені Марії Заньковецької відзначався своїми націоналістичними переконаннями, проте у репертуарі діяли лише вистави, у яких підіймалися проблеми соціалізму під керівництвом КІРС. Богдан Антків досконало знав зарубіжну та вітчизняну драматургію. Відтак, Богдан Михайлович береться за інсценізацію прозового твору Ірини Вільде «Сестри Річинські», і вже у 1968 році виходить у світ вистава, режисером якої був О. Ріпка.

У творчому доробку Богдан Антків має ряд творів, для яких зробив інсценізації: Романа Іванчука «Край битого шляху» (1966), «Шрами на склі» (1986), Олеся Гончара «Прапороносці» (1975). Перекладає з польської мови п'єси Ярослава Івашкевича «Літо в Ноані» (1994) та Габрієли Запольської «Мужчина» (1996), «Жабуся» (19997), створює драматургічну версію трилогії Богдана Лепкого «Мазепа» (1994), написав ліричні романи «Жалю мій, жалю» та «Ой, ти дівчино», хорові твори «Лічу в неволі дні і ночі» на слова Тараса Шевченка, пісню «Романе, Романе». Активно займався громадською діяльністю, виступав на концертах, тематичних заходах. Під час гастролей спілкувався із сільським населенням, із шанувальниками музично-театрального мистецтва. У Державному архіві Тернопільської області зберігаються листи вдячних глядачів Богдану Антківу, у яких театралі щиро дякують йому за майстерне виконання ролей.

Наукова новизна полягає у тому, що у статті вперше проаналізовано театральну-музичний доробок Богдана Антківа у галузі мистецтва Галичини II половини XX століття: акторські та музичні здобутки.

Висновки. Творчість Богдана Антківа є великим надбанням мистецтва не лише Галичини, а й усієї України. Богдан Антків – багатогранна особистість: талановитий музикант, хормейстер, диригент, актор, композитор, інсценізатор. Мистецькі роботи Богдана Антківа є окрасою галицької сцени, які назавжди запам'яталися шанувальникам музичного та театрального мистецтва.

Література

1. Антків Б. З незабутніх днів // Богдан Антків лицар галицької сцени. Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. І. Франка, 2015. С. 121–127.
2. Антків Ю. Мій батько Богдан Антків і його родовід // Богдан Антків лицар галицької сцени. Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. І. Франка, 2015. С. 21–32.
3. Ваннога Л. Творчість Богдана Антківа в контексті становлення професійного театрального мистецтва на Тернопільщині (1944–1963 рр.) // Науковий вісник Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого: збірник наукових праць. Київ, 2016. Вип. 19. С. 24–29.

4. Державний архів Тернопільської області. Ф. Р–3442 Богдан Михайлович Антків (1915–1998) – заслужений артист України. Оп. 1. Спр. 146. Арк. 1.
5. Державний архів Тернопільської області. Ф. Р–3442 Богдан Михайлович Антків (1915–1998) – заслужений артист України. Оп. 1. Спр. 153. Арк. 3.
6. Козак Б. Його називали улюбленцем долі // Богдан Антків – лицар галицької сцени. Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. І. Франка, 2015. С. 89–92.
7. Корнієнко О. З. Тернопільський театр імені Т. Г. Шевченка. Київ: Мистецтво, 1980. 102 с.
8. Садовська Г. Щедрі таланти Богдана Антківа // Вільне життя плюс. Тернопіль, 2015. 6 лютого, № 10 (15642). С. 5.
9. Смоляк О. Музичні традиції родини Антківих (с. Острів Тернопільського району Тернопільської області) : [монографія]. Тернопіль: Вид-во ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2016. 124 с.

References

1. Antkiv, B. (2015). From unforgettable days. Bohdan Antkiv – lytsar halytskoi stseny, Lviv: Publishing Center of Lviv I. Franko National University, 21–32 [in Ukrainian].
2. Antkiv, Yu. (2015). My father Bohdan Antkiv and his pedigree. Bohdan Antkiv – lytsar halytskoi stseny, Lviv: Publishing Center of Lviv I. Franko National University, 21–32 [in Ukrainian].
3. Vanyuga, L. (2016). Bohdan Antkiv's creative work in the context of formation of the professional theatrical art in Ternopil region (1944–1963). Naukovyy visnyk Kyuyiv's'koho natsional'noho universytetu teatru, kino i telebachennya imeni I. K. Karpenka-Karoho: zbirnyk naukovykh prats', Issue 19, 24–29 [in Ukrainian].
4. State Archives of Ternopil region, fund R–3442 Bohdan Mykhailovych Antkiv (1915–1998) – Honored Artist of Ukraine, des. 1, case 146, 1 [in Ukrainian].
5. State archive of Ternopil region, fund R–3442 Bohdan Mykhailovych Antkiv (1915–1998) – Honored Artist of Ukraine, des. 1, case 153, 3 [in Ukrainian].
6. Kozak, B. (2015). He was called the darling of fate. Bohdan Antkiv – a knight of the Galician scene, Lviv: Publishing Center of Lviv I. Franko National University, 89–92 [in Ukrainian].
7. Korniienko, O. Z. (1980). T. Shevchenko Ternopil theater, Kyiv: Mystetstvo, 102. [in Ukrainian].
8. Sadovska, H. (2015). Generous talents of Bohdan Antkiv. Vil'ne zhyttya plus, Ternopil: February 6, no. 10 (15642), 5 [in Ukrainian].
9. Smoliak, Oleh (2016). Music traditions of the Antkiv's family (village of Ostrov, Ternopil district, Ternopil region), Ternopil: publishing house of Ternopil V. Hnatiuk National Pedagogical University, 124. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 15.04.2020
Прийнято до друку 20.05.2020